

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. II. Cur Christus supplicium crucis elegerit, sex assignantur causæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Vincencius Brunus oculis & auribus hoc representant, quam promptè Christus & ultro brachia, quæ festinanter & cupidè Pharisæi clavos porrigant. Nimirum amoris & odio nil satis festinat. *Quod si hec in viridi faciunt, in arido quid fiet?* Putant aliqui clavos non sine summo cruciatu agrè transiisse. Sed nos hæc talia piis amantium commentationibus transcribimus. Imago Christi sic in crucem affixi, sui Paschatis agnus: immo, teste divo Justino Martyre, Agnum Hebræi in formam crucis extensum assarunt, prout laniones nostri pecudes ad carnarium suspendunt, & macello parant. Sed alia hæc questio, num Christus tribus, an quatuor clavis cruci sit affixus. De tribus pervulgata est opinio.

Gregorius Turonensis, Joannes Toletus, alii complures, qui etiam libros eâ de re dederunt, quatuor clavos in Christi cruce numerant. Res jasn videtur liquida satis, & certa de clavis quatuor. Et certè difficillimum est capere, qui tandem fieri poterit, ut duo pedes uno simul clavo figerentur. *a* Rectè igitur affirmari censeo, duos pedes duobus clavis scabello suppedaneo affixos, idque est more & usu Romano factum. Quod Gregorius Turonensis, quem dixi, aperitissimè confirmat, *b* & unâ quærit, quò locorum Dominici hi clavi devenierint. Primum ajunt in mare Adriaticum * sedandè tempestatijectum: tam frequentia in eo naufragia erant, ut navium vorago diceretur: duos alios Constantino Imperatori oblatos, hunc quidem franco, illum galææ inferendum; quartum denique Treviris asservari. Quando igitur quatuor membra erant figenda cruci, quatuor eis assignati milites. Hoc & præfæta icones loquuntur, uti argentea Romæ ad Sancti Petri, Lovanii ad S. Michaëlis, in Hispaniâ Burgis, sed & alibi in plurimis antiquis ætæ nobis. Quod divæ Claræ de monte Falcone Christus se spectandum exhibuerit tribus clavis cruci affixum, & ejus rei vestigia in corde virginis post mortem secto sint visa, c non refello. Hoc ajo: Hæc virgo Christum crucifixum sibi meditando ita impressit, prout picum vidit.

† Tertius nostræ iridis color ruber & purpureus torrentem sanguinis in cruce fusi monstrat. Mi Deus, qui demum res eò adduci potuit, ut Dei Filius in crucem actus velut fons largus purpureum laticem per siphones mitteret, aut velut iris sanguine roretur? Ad liberandam gentem humanam suffecerit Christum lacrymandam fundere, sanguinis guttulum offerre, genu Patri hæc etere; sed tanta tantus amor impetravit. *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret. d*

Exclamat olim in Verrem Tullius: *e Nefas civem Romanum vincire, scelus verberare, prope parricidium necare, quid dicam, in crucem tollere?* Civis Romanus & Dei Filius, o quantum distant! Civem Romanum crucis damnare, crimen inauditum. Dei Filium orbis arbitrum in crucem subigere, quale demum censendum erit piaculum? Crux summis & primi nominis sceleribus fuerat decreta, linguis sacrilegis, idololatriæ, latrocinii, & non nisi servi in crucem rapiebantur: nec enim gravior, diuturnius, scædus, ignominiosius supplicium; crucifixi omnes *maledicti*. Cur igitur mortalium innocentissimus hanc turpissimam simul & acerbissimam mortem sibi met elegit? Causas ordipe dabimus.

§. II. Cur Christus supplicium crucis elegerit, sex assignantur causæ.

I. Causa. Ut tantò melius mors ista orbi universo innotesceret, tot vaticiniis prædicta. Eam etiam ob causam celebrerimus huic supplicio electus est locus, & dies. Ut sit quâdo vel tristioribus ærumnis pressi, aut gravioribus noxis implicati caelestes iras cuperemus effugere, huc velut ad asylum curreremus. In proparulo crucifixus Jesus se omnibus præbet adeundum. Quod præfæta lex dixit, huc

A flecti potest: *Et erit visa quasi pendens ante te.*

II. Ut Christus calum inter terramque mediis verus agnosceretur, Deum inter & homines sequefer. Certè quatuor illa crucis cornua nobis adumbrabant ruinam Angelorum reparandam; Patres limbo educendos, filios caelo adscribendos; hostes ipsos gratiâ donandos. *Vnus ergo Deus, Paulo teste, unus & mediator Dei & hominum, homo Christus Jesus, qui dedit redemptionem semperisum pro omnibus. Nemo amplius dicat: Quò fugiam, aut quò me vertam? Hic melior testamenti mediator est. Huc fugi, huc te verte.*

III. In cruce membra Christi omnia paratissimos offerunt amores. Nam Dominus Jesus crucifixus caput inclinat ad osculum pacis, brachia pandit ad amplectendos tam bonos quam malos, ut & ipsi fiant boni; manus habet apertas ad dandum, cor lanceæ reseratum ad amandum; pedes fixos ad expectandum dum redeamus ad ipsum. Hic multicolor Iris, signum fœderis inter Deum & homines; hic corpus totum, velut arcus, intentum. *Vide hunc arcum, & benedic eum qui fecit illum. Ab hoc arcu amoris volant sagittæ, quæ corda hominum novis in Christum amoribus inflammant.* Hinc ille amoris excessus est, de quo Moses & Elias in Thabore loquebantur; excessus planè infinitus, non pro amiceis solum, sed etiam pro inimicis hæc tanta pati. *Cum unum mihi essemus, reconciliari sumus Deo per mortem filii ejus.*

IV. Ita veritas suis iteris promissis. Prædixit & promisit Christus sapius: *Sicut Moses exaltavit serpentem in deserto, ita exaltari oportet filium hominis. Cum exaltaverit filium hominis, tunc cognoscetis, quia ego sum. Et ego, hexaltatus fuero à terrâ; omnia traham ad meipsum. Hoc autem dicebat significans, quâ morte esset moriturus.* Astrologia rudimentum est: Sol quòd altior, hoc potentior. Tanto enim fortius agit, & liberalius calefacit, quò à terrâ sublimius iter suum conficit: ita Christus in altum per crucem evehctus, mox Nicodemum & Josephum ad se traxit, etiamnum corda ad se trahit, sed corda, quæ non recesent cum Nicodemo & Josepho ascendere, eruentium corpus excipere, mundâ sindone involvere, proprio monumento reponere.

V. Pro iis Christum scelerum pœnas luere, pro illis subire mortem debuit, quæ excenas cruces, qui mille patibula, qui gehennæ incendia, qui supplicia infinita sunt meriti; pro servis & latronibus, quibus crux debebatur æterna, factus est Christus obediens usque ad mortem mortem autem crucis. Paulus Romæ, ut civis Romanus, jure civitatis donatus gladio; Petrus ut piscator vilissimus cruce sublatu est. Protoplasti & primi parentes nostri, fures & latrones fuerunt. Furtum horribile contra Numinis edictum aperitissimum commiserunt; quo uno scelere animas & corpora posterorum jugularant. Horum omnium pœnas expendit, & cædes infinitas in cruceluit Christus gentis humanæ vindex, & parens redi-dita libertatis.

VI. Supplicium crucis subiit Christus, ut corpus gravissimis quidem cruciatibus affectum, nihilominus tam men maneret integrum. Idcirco noluit cum infantibus ab Herode obruncatis confodi & jugulati, à Nazarenis præcipitari, à Phariseis lapidari; ut Joannes decollati, ut Isaias medius secari non voluit; nimirum ut corpus servaretur indivisum: quo symbolo luculentè docuit, omnes amicos suos æternis deliciis destinatos, ærumnis aut tormentis præsentibus à se neutiquam abstrahendos, sed integros in æternitatis diem servandos. Certissimò nitimur hoc promissio: *Oves meæ vocem meam audiant, & ego cognosco eas, & sequuntur me. Et ego vitam æternam do eis & non peribunt in æternum, & non rapiet eas quisquam de manu meâ.*

§. III. Sex

Quatuor clavis Christus est cruci affixus. a S. Bonav. ait pedes prius ferreâ fide transfoscos, sicut ipsam crucem perforatam. Inauditum. b Greg. Tur. lib. 1. de Gloria Mart. cap. 6. Idem assignati milites. Hoc & præfæta icones loquuntur, uti argentea Romæ ad Sancti Petri, Lovanii ad S. Michaëlis, in Hispaniâ Burgis, sed & alibi in plurimis antiquis ætæ nobis. Quod divæ Claræ de monte Falcone Christus se spectandum exhibuerit tribus clavis cruci affixum, & ejus rei vestigia in corde virginis post mortem secto sint visa, c non refello. Hoc ajo: Hæc virgo Christum crucifixum sibi meditando ita impressit, prout picum vidit. † Tertius nostræ iridis color ruber & purpureus torrentem sanguinis in cruce fusi monstrat. Mi Deus, qui demum res eò adduci potuit, ut Dei Filius in crucem actus velut fons largus purpureum laticem per siphones mitteret, aut velut iris sanguine roretur? Ad liberandam gentem humanam suffecerit Christum lacrymandam fundere, sanguinis guttulum offerre, genu Patri hæc etere; sed tanta tantus amor impetravit. Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret. d Exclamat olim in Verrem Tullius: e Nefas civem Romanum vincire, scelus verberare, prope parricidium necare, quid dicam, in crucem tollere? Civis Romanus & Dei Filius, o quantum distant! Civem Romanum crucis damnare, crimen inauditum. Dei Filium orbis arbitrum in crucem subigere, quale demum censendum erit piaculum? Crux summis & primi nominis sceleribus fuerat decreta, linguis sacrilegis, idololatriæ, latrocinii, & non nisi servi in crucem rapiebantur: nec enim gravior, diuturnius, scædus, ignominiosius supplicium; crucifixi omnes maledicti. Cur igitur mortalium innocentissimus hanc turpissimam simul & acerbissimam mortem sibi met elegit? Causas ordipe dabimus. §. II. Cur Christus supplicium crucis elegerit, sex assignantur causæ.

Causæ cur Christus acerbissimam mortem elegerit.

I. Ut tantò melius mors ista orbi universo innotesceret, tot vaticiniis prædicta.